

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

Mohl by mít každou ženu,
na kterou si ukáže.
On chce ale jen jednu...

Bez ZÁBRAN

 metafora

T. L. SWANOVÁ

Mým oblíbeným koníčkem je rozčilování Elliota Milese. Už jen pohled na šéfovu tvář mě nutí k sarkastickému úšklebku. Bůhví, čím si vysloužil pověst Casanovy. Jak to, že po něm touží miliony žen i přes jeho děsnou povahu?

Znechucená svým milostným životem se pod falešným jménem přihlásím na seznamku a začnu si psát s mužem jménem Edgar. Není sice můj typ a žije někde na druhém konci světa, ale máme podobný smysl pro humor a můžeme se navzájem svěřovat.

V poslední době se ale v práci dějí divné věci. Elliot je... pozorný. Jeho oči na mě pokaždé spočinou o něco déle, než by měly, a je za nimi žár, který jsem dřív necítila. A pak mi k mému neskonalému šoku řekne, že je pro něj moje zranitelnost přitažlivá. Jaká zranitelnost?

Zmocňuje se mě panika. Četl snad e-maily, které posílám Edgarovi?

„Jsem oficiálně zamilovaná do Elliota Milese! Sexy miliardář, který vám do ouška šeptá sprostěárny. A taky milovník kachen. Co víc si může žena přát?“

– čtenářská recenze, Goodreads

„Scény, kde vystupovali všichni Milesovi bratři pohromadě, byly balzámem na duši a jejich vtipkování mi způsobovalo záchvaty smíchu.“

– čtenářská recenze, Amazon

Bez
ZÁBRAN

T. L. Swanová

Bez
ZÁBRAN

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Casanova © 2021 by T L Swan

Published by Montlake, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 987-80-7625-668-2 (ePub)

ISBN 987-80-7625-667-5 (pdf)

ISBN 987-80-7625-235-6 (print)

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
ochota projevit uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

PROLOG

Elliot

Sleduju, jak čísla nade dveřmi s každým dalším patrem kle-
sají. V kapse mi zavibruje mobil, a tak ho vytáhnu – píše mi
Christopher.

Pozor!
Hledá tě čarodějnice.

Sakra.

Strčím si telefon zpátky do kapsy a zafuním, protože na
její kecy dneska nemám náladu. Dveře výtahu se otevírají
a já vystupuju, zvedám oči a zachytávám ji periferním pohle-
dem. Předstírám, že ji nevidím, a vydávám se ke Courtney,
mé osobní asistentce.

„Pane Milesi,“ slyším, jak za mnou volá.

Pokračuju v chůzi.

„Ehm,“ odkašle si. „Pane Milesi. Neignorujte mě.“

Cítím, jak mi stoupá tlak.

S rozšířeným chřípím se otáčím za jejím hlasem. Stojí tam.
Ta nejprotivnější zaměstnankyně, jaká kdy chodila po světě.

Inteligentní, panovačná, arogantní a zatraceně otravná.

Kathryn Landonová, můj úhlavní nepřítel.

Oficiální zlá čarodějnice Západu.

Zasloužený titul.

Pokouším se o úsměv. „Dobré ráno, Kathryn.“

„Na slovíčko?“

„Je pondělí, devět hodin ráno,“ ucedím. „Teď nemám čas na,“ zvedám prsty, abych naznačil falešné uvozovky, „*slovičko*.“

Vsadím se, že celé víkendy vymýšlí, jak mi zkazit pondělky.

„Tak si ho udělejte,“ vyštěkne.

Přejeďu si jazykem po zubech: tahle mrcha mě má v hrsti a dobře to ví. Je to učiněný počítačový maniak, vždyť navrhl náš nový software. Ví, že je nepostradatelná, a taky mi to dává pořádně sežrat, kruci.

Rázuje ke své kanceláři a ve spěchu mi otvírá dveře.

„Budu rychlá.“

„Zajisté.“ Znovu předstírám úsměv a představuju si, jak jí cestou dovnitř udeřím hlavou o dveře.

Usedá ke svému stolu. „Posadte se, prosím.“

„Já klidně postojím. Budete přece rychlá, že?“ Ona nadzdvihne obočí a já jí ten pohled oplatím. „Tak o co jde?“

„Byla jsem upozorněna, že letos nedostanu ty čtyři nové stážisty. Proč ne?“

„Nedělejte hloupou, Kathryn, odpověď na tuhle otázku už stejně znáte.“

„Proč byste zaměstnával stážisty jinde?“

„Protože je to moje firma.“

„S takovou odpovědí se nespokojím.“

V uších mi zaduní tlukot vlastního srdce. Naštvaně zakláním hlavu; nikdo mě nerozčiluje tak jako tahle ženská. „Slečno Landonová, já se vám nemusím ospravedlňovat za žádná rozhodnutí týkající se vedení společnosti Miles Media. Zodpovídám se pouze představenstvu, a nikomu jinému. Naopak se musím pozastavit nad vašimi pohnutkami.“

Přimhouří oči. „Co to znamená?“

„Když jste tady tak nespokojená, proč tu zůstáváte?“

„Cože?“

„Je milion jiných firem, kam byste mohla odejít, a vy přesto trváte na tom, že zůstanete tady a budete si stěžovat na každou maličkost. Nebudu vám lhát, už mě to začíná pěkně vytáčet.“

„Jak se opovažujete!“

„Myslím, že byste si měla uvědomit, že nikdo není nepostradatelný. Rád kdykoli přijmu vaši výpověď. Vem to čert, klidně vám zaplatím odstupné.“

Opírá si ruce v bok. „Chci o těch zrušených stážích v naší kanceláři písemnou zprávu s odůvodněním. Vaše výmluvy mi nestačí, takže tuhle záležitost osobně předložím představenstvu.“

No jistě, že to udělá. Bublá ve mně vztek.

„A nekoulejte na mě očima,“ napomene mě.

„Krucí, Kathryn, já kvůli vám budu potřebovat operaci sítnice.“

„Tak to jsme dva.“

Zíráme na sebe a já přemýšlím, jestli jsem někdy někoho nesnášel tak jako ji.

Ťuk, ťuk, ozve se za dveřmi.

„Dále,“ houkne ta saň.

Ve dveřích se objevuje Christopher přesně, jak jsem předpokládal. Vždycky přeruší moje setkání s Kathryn chvíli před mým hrozícím výbuchem. „Elliot, můžu s tebou mluvit?“ ptá se. Vzápětí s úsměvem kývne na ni: „Dobré ráno, Kathryn.“

„Ještě jsme neskončili, Christophe, budeš muset počkat,“ štekne na něj.

„Ale skončili,“ uzavřu a otáčím se k odchodu. „Pokud máte nějaké další stížnosti, o čemž nepochybuju, obraťte se na personální oddělení.“

„To neudělám,“ odsekne znovu. „Vy jste generální ředitel a já s vámi budu řešit všechny problémy, které mám.“

Přestaňte plýtvat mým časem, pane Milesi. Velmi ráda podám představenstvu zprávu o vaší neschopnosti. Bůh ví, že jí oplýváte. Chci, aby se ta místa stážistů okamžitě vrátila do londýnské kanceláře.“

„To se nestane.“

Roztržitě si urovná nějaké papíry na stole. „Fajn, uvidíme se příští týden v úterý.“

Na zasedání správní rady.

Zadívám se na ni a v uších mi začne divoce bušit.

Zasraná mrcha.

„Hele... Elliotte,“ pobídne mě Christopher. „Musíme jít.“ Sevru čelist a zadívám se na ni. „Kolik chcete za výpověď?“

„K čertu s vámi.“

„Vyprošuju si, abyste mě obtěžovala vašimi triviálními stížnostmi pokaždé, když projdu svou vlastní kancelář,“ zavrčím.

„Tak přestaňte dělat hloupá rozhodnutí.“

Navzájem se vraždíme pohledem.

„Na shledanou, pane Milesi, při odchodu zavřete dveře,“ usměje se sladce. „Uvidíme se na schůzi správní rady.“

Prudce se nadechnu, abych se ovládl.

„Elliotte,“ ozve se Christopher znovu. „Pojď.“

Z její kanceláře vyrážím rovnou do výtahu. Christopher je mi v patách a dveře se za námi zavírají.

„Do prdele. Jak já tu ženskou nenávidím,“ zašeptám našťvaně.

„Jestli ti to pomůže,“ ušklíbne se, „ona tě nenávidí víc.“

Škubnutím si povoluju kravatu. „Je na skotskou ještě brzy?“ zamyslím se.

Christopher se podívá na hodinky. „Je čtvrt na deset.“

Ztěžka se nadechnu ve snaze se uklidnit.

„Nasrat.“

Kapitola 1

Kate

Do tašky si házím oběd a rozhlížím se po klíčích. „Odcházím,“ houknu na Rebeccu.

Becca vystrčí hlavu ze dveří koupelny. Je zabalená v bílém ručníku a další má omotaný kolem hlavy. „Hlavně, ať dneska večer nepřijdeš domů pozdě. Nechci, aby to vypadalo trapně a divně, až sem přijde.“

„Jo, jasně.“

„Myslím to vážně. Chci, aby se tady cítil vítaný. Víš, bylo by hezké, kdybychom tu byly obě, abychom Daniela přivítaly.“

Zakoulím očima a dál pátrám po klíčích. Kde jsou? „Proč si myslíš, že chce, abychom ho přivítaly?“

„Jen mě napadlo, že by bylo hezké udělat dobrý první dojem.“

„Dobře, chápu.“ Konečně je zahlédnu v malém košíku na stolku.

„Dneska během polední pauzy vyzvednu naše netbalové dresy,“ zavolá.

Usměju se – pánbůh s námi. Tento týden začínáme hrát halový netbal. Moje první soutěžní sportovní aktivita od

střední školy. „Už se nemůžu dočkat,“ odpovím. „Doufám, že jsou standardně vybavené defibrilátorem. Jsem tak z formy, že bych mohla dostat infarkt.“

Rebecca si se smíchem odmotává ručník z hlavy. „Máš přece v práci posilovnu, tak proč ji nevyužíváš?“

Zamírím ke dveřím. „Já vím, vážně bych neměla být tak líná.“

„Myslíš, že bych měla Danielovi uvařit večeři?“ zamyslí se.

Zkřívím obličej. „Uvědomuješ si, že se můžeš přetrhnout, abys na toho kluka udělala dojem?“

„To není pravda.“

„Líbí se ti nebo co?“ vykulím oči. „Nevšimla jsem si, že bys kvůli naší poslední spolubydlící dělala takové cavyky.“

„Jo, protože mi lezla na nervy, a kromě toho je Daniel ve městě nový, přijel teprve dneska a nikoho nezná. Je mi ho líto.“

„Je to osobní stylistka, takže jsem si celkem jistá, že má své vlastní povedené kamarády, se kterými se stýká,“ zamumlám suše.

„Oprava, je to absolvent v oboru módy, který se přestěhoval do Londýna, protože chce být stylistou. V tom je velký rozdíl.“

Obrátím oči v sloup. „To je fuk, uvidíme se večer.“

Sbíhám schody a o tři patra níž se ocitám na ulici, po které kráčím směrem k nádraží. Na linku Central to jsou jen tři zastávky, ale i tak je to příliš daleko na to, abych šla pěšky.

Čekám na nástupišti, kam přesně podle jízdního řádu přijíždí můj vlak. Nastupuju a sedám si.

Došla jsem k závěru, že tohle je nejdivnějších dvacet minut mého dne. Je to jako časový tunel – sednu si, rozhlédnu se a v příští minutě jsem zázračně na místě. Musím upadat do nějakého katatonického stavu – nevím, na co jsem myslela, nevím, kam se ten čas poděl. Víím jen, že každý den ztratím dvacet minut přemýšlením o tématech, na která si nemůžu vzpomenout.

Vystupuji z vlaku a pokračuju v cestě do kanceláře. Pracuju v centru Londýna a šikmo naproti budově Miles Media je malá kavárna. Je v ní rušno a živo, jak se lidé hrnou dovnitř a ven cestou do práce.

„Ahoj, krásko,“ pozdraví mě Mike.

„Ahoj.“ Mile se usměju. Mike je barista, který tu pracuje; už pár let je do mě tajně zamilovaný. Je fajn a milý, ale já bohužel necítím vůbec nic, když na mě promluví.

Štve mě to, protože je to vážně skvělý kluk. Jestli existuje někdo, o kom jsem přesvědčená, že se ke mně hodí, tak je to Mike. Kéž bych se mohla rozhodnout, kdo mě bude přitahovat; určitě by mi to hodně usnadnilo život.

„Jako obvykle?“ ptá se mě.

Sedám si k oknu. „Ano, prosím,“ potvrdím a rozhlédnu se kolem.

Mike mi uvaří kávu, pak přijde a postaví ji přede mě. „Co je nového?“ vyzvídá.

„Nic moc.“ Zvedám nápoj, ze kterého stoupá pára, a tak do ní fouknu. „Přemýšlím, že začnu v práci chodit do posilovny.“

„Fakt?“ Mikeův pohled se stočí na budovu naproti přes ulici. „Vy tam máte posilovnu?“

„Obrovskou, ve čtrnáctém patře.“

„Ty jo, kdo by to byl řekl... Musíš platit?“

„Ne, pro zaměstnance je zdarma.“ Ustrknu trochu kávy.

Mike se uchechtne a předstírá, že utírá vedlejší stůl.

„Mohl bych jít s tebou,“ navrhneme mi s roztomilým mrknutím.

„Promiň, ale je to jen pro zaměstnance a jinou posilovnu si nemůžu dovolit.“

Mike zakoucí očima.

Společně sledujeme, jak před budovu Miles Media přijíždí černé Bentley. Řidič vystupuje z auta, otvírá zadní dveře a v nich se objevuje Elliot Miles. Je to takový ranní rituál, který prožívám každý den. Pohledem kloužu nahoru a dolů

po muži, kterým pohrdám. Dnes má na sobě oblek v námořnické modři s proužkem a bílou košili, tmavé vlasy se mu vlní v nedbalé dokonalosti. Dívám se, jak si jednou rukou upravuje sako, zatímco v té druhé drží aktovku. Záda má dokonale rovná, jeho postoj je dominantní.

Ztělesněná arogance.

Znovu se napiju kávy, ale nespouštím z něj oči; števe mě, že je tak úžasný.

Števe mě, že se každá žena zarazí a zírá, když vejde do místnosti. A nejvíc ze všeho mě števe, že si je toho vědom.

Ačkoli bych to nikdy nepřiznala, čtu bulvární články a časopisy, takže vidím všechny ty exotické večírky, na které chodí, a krásné ženy, se kterými se stýká.

Vím o Elliotu Milesovi víc, než si chci připustit.

Vlastně je to v pořádku – nenávidím toho muže celých sedm let, co pro něj pracuju.

Dívám se, jak s úsměvem něco říká svému řidiči, pak vstupuje do budovy Miles Media, lidé se za ním otáčejí, a já cítím, jak se mi ježí chloupky v zátylku.

Elliot Miles, zosobnění bohatého parchanta... mě pěkně vytáčí.

Jsou přesně tři hodiny odpoledne, když mi přijde e-mail.

Otvírám ho.

Elliot Miles.

Generální ředitel Miles Media UK.

Kathryn, už jste dokončila tu zprávu?

Kretén.

Se zaťatými zuby píšu odpověď.

Vážený pane Milesi,
dobré odpoledne. Vždy je mi potěšením obdržet

Vaši korespondenci. Vaše chování je jako obvykle dokonalé. Zpráva má být hotova až příští úterý, kdy ji také obdržíte. Možná, že kdybych měla odpovídající počet spolupracovníků, dokázala bych plnit Vaše nereálné požadavky.

Pěkný zbytek dne.

S pozdravem
Kathryn

S úšklebkem kliknu na tlačítko *odeslat*; chovat se k němu jako sarkastická mrcha je moje oblíbená kratochvíle. Odpověď přichází vzápětí.

Dobré odpoledne, Kathryn,
Váš smysl pro dramatickost zůstal jako vždy nedoceněn. Neptal jsem se, kdy zprávu obdržím, ale jestli jste ji dokončila. Věnujte prosím pozornost detailům, nechci se neustále opakovat.
Máte ji hotovou, nebo ne?

Prudce se nadechnu, ten hrubián mě dohání k šílenství. Píšu odpověď a mlátím do klávesnice tak silně, že je až s podivem, že si nezlomím prsty.

Pane Milesi,
zpráva je samozřejmě hotová, protože jsem jako vždy připravena na Vaši dezorientaci v čase a prostoru. Naštěstí je alespoň jeden z nás v obraze. Zprávu přikládám přílohou.

Pokud byste jí nerozuměl, ráda si najdu chvílku v mém nabitém programu a vše Vám vysvětlím ještě před zasedáním správní rady.

S potutelným úsměvem pokračuju v psaní a představuju si, jak mu při čtení šlehnají blesky z očí.

Přeji Vám krásné odpoledne, bylo mi potěšením.

Kathryn Landonová

V návalu spokojenosti usrknu čaj – a máš to!
Přichází další e-mail a já ho hned otvírám.

Slečno Landonová, děkuji Vám.

Přeji Vám šťastnou cestu domů, hlavně ať
neskočíte pod kola autobusu nebo něco
podobného.

Usměju se pro sebe. *Blbečku...* to by se ti líbilo.

Stojím a dívám se, jak Rebecca pobíhá po bytě jako zmatená slepice – každou chvíli totiž dorazí Daniel. A páni, Rebecca je v ráži.

„Nestůj tam jen tak,“ napomíná mě.

„A co mám podle tebe dělat?“ rozhlížím se po dokonalém bytě. „Tady už není co uklízet. Proč s tím chlapem tak naděláš?“ ptám se. „Za každou cenu na něj chceš udělat dojem. To, že je krasavec, s tím nemá nic společného, vid?“ popíchnu ji.

„Nebuď směšná,“ ohradí se. „Mám přítele, pamatuješ?“

„No, já si to pamatuju, ale co ty?“

„Sklapni,“ usadí mě.

Do toho se ozve zvonek a naše pohledy se setkají. „Je tady,“ zašeptá.

„Tak prosím,“ pokynu rukou ke dveřím. „Jdi a pozvi ho dál.“

Rebecca téměř běží a ve spěchu otvírá. „Ahoj,“ usměje se. Musím se držet, abych nezakoulela očima.